

faaet Færten af, hvad der var paa Færde, trak Munden op til Ørene og sagde:

„Du er en rigtig Fjerding, Ole! Kan du da itte begribe, hvad her gaar for sig!“

I samme Øjeblik begreb Ole. Rød som det dryppende Blod stirrede han op paa Konen, vendte sig derpaa pludselig omkring og løb sin Vej. Da Moderen lidt efter traadte ud paa Stenflisen og raabte ham ind til Maden, svarede han ikke, og under hele Maaltidet lod han sig ikke se.

Inde i Stuen var Bordet dækket med en ren, hvid Dug og blomsterbemalede Lertallerkener. Pladsen for Bordenden var forbeholdt Emanuel. Han havde straks søgt at faa Hansine til at tage Plads ved hans Side, men han opdagede snart, at det vilde være stridende mod god Bondeskik, om Husets Datter satte sig ved Bordet, saalænge Gæsterne spiste. Saa maatte han nøjes med at smile til hende, naar hun bar ud og ind fra Køkkenet.

Retterne var for Emanuels Vaner ret tarvelige, og han vidste end ikke, at Risengrød og speget Flæsk med Røræg i Bønderhjem betragtedes som Højtidsmad. Aldrig havde alligevel et Maaltid forekommet ham festligere end dette. Solen kastede sine Guldskiver midt ind over Dugen, saa han syntes, at han nu først rigtig var kommen ud paa Landet.